

1/64

de internationale

Uitgave van de
NEDERLANDSE SEKTIE VAN DE
VIERDE INTERNATIONALE

proletariërs
aller landen
verenigt u !

Orgaan van de Nederlandse Sectie van de Vierde Internationale
Verschijnt maandelijks 8ste jaargang januari 1964

Administratie: L. Plekker, Tolstraat 123^{IV} Amsterdam-Zuid.
Gemeente Giro: Amsterdam P-7185 Abonnementsprijs f4,- per jaar.

DIT AFGELOPEN JAAR : 1963

Klassestrijd

In de Rotterdamse haven dwongen de arbeiders hun NVV en KAB-bureaucraten de al te beperkte voorstellen der ondernemers af te wijzen. Dit is wellicht een eerste voorbode van een nieuwe klassestrijdronde 1964, die het loonsverhogingsbedrog, de uitholling van de "10" % meer dan ongedaan moet maken; liefst op een gezonder basis: minimumloon f125, gekoppeld aan de kosten van levensonderhoud.

Hoe snel ook het tegenoffensief van de bourgeoisie--prijsverhogingen, bestedingsbeperking, aangekondigde huurverhoging enz.--de loonoverwinning van de arbeidersklasse ongedaan dreigde te maken, en ondanks een tijdelijke inzinking van de strijd, blijft de nieuwe strijdbaarheid het grote belangrijke feit van het Nederlandse jaar 1963.

Voorlopig gaat het alleen nog maar om het inhalen van een grote achterstand ten opzichte van de Westeuropese lonen, een achterstand die de bourgeoisie in Nederland superwinsten opleverde en die pas goed tot de arbeiders doordrong, door het gemak waarmee bepaalde ondernemers bereid waren loonsverhogingen van veel meer dan de officiële "2,7%" uit de "ruimte" te halen. Een ontwikkeling die mede geplaatst moet worden in het kader van de Europese kapitalistische eenwording, waardoor Nederland als "goedkoopte-eiland" verdwijnt; ten koste uiteraard van de arbeidersklasse, die in 1964 nog een aantal nieuwe "Europese" aanslagen op haar levenspeil zal moeten verduren (graan, margarine, enz.).

De bourgeoisie en het Nederlandse kapitalisme.

De nieuwe bewustwording van de arbeidersklasse vond plaats in een jaar, waarin de kapitalistische expansie verminderde en Nederlands grocitempo enigszins achterbleef bij enkele andere Europese landen. Meer maatregelen tegen de inflatie moesten worden genomen, om gevaarlijke overcapaciteit en overproductie te voorkomen; de kapitaalsrenteverhoging van de Nederlandse Bank is daarvan, naast de bestedingsbeperking de laatste. We zien ook binnen het Nederlandse kapitalisme een voortgezette rationalisering, o.a. in de vorm van automatisering, die op den duur weer een "arbeidsreserve" van werklozen zal moeten helpen kweken.

Rationalisering ook in de vorm van kapitaals- en industriële concentratie; zeer spectaculair gedemonstreerd door de opgang van het (niet puur Nederlands maar ook met Frans kapitaal werkende) Zwolsman-concern. Minder opvallend is de likwidatie van het kleine onrendabele boerenbedrijf op een nogal hardhandige manier; met als gevolg de oprichting van de potentieel fascistische Koekoek-partij.

De bourgeoisie probeerde haar posities te versterken en zich voor de toekomst veilig te stellen, zowel op nationaal als internationaal niveau, onder de politieke leiding van het kabinet Marijnen, dat de arbeidersvijandige lijn van het kabinet De Quay voortzette. Door gebrek aan weerstand van de kant der arbeidersbeweging, kon zo b.v. de arbeiderswoningbouw worden verwaarloosd op een nog ongekennde wijze, kon de speculatie in land en huizen welig tieren, kon een openlijke demonstratie van kapitalistische roofzucht worden gegeven bij de verdeling der aardgasbuit enz, enz, enz. (Vervolg op blz. 13.)

HOE LANG NOG ?

Hoe lang nog zullen de arbeiders van Nederland zich door hun werkgevers en de bestuurders van de vakcentralen in de maling laten nemen ?

In het hoofdartikel, dat A. Kloos begin december 1963 in het algemene deel van de bladen van de N.V.V.-bonden schreef, wordt een aantal uitspraken gedaan, die de onwil demonstreren om de belangen van de arbeiders werkelijk te behartigen.

In het verleden was "het algemeen belang" of "de volledige werkgelegenheid" de reden waarom de arbeiders hun eisen tot lootsverbetering moesten inslikken, thans heeft de vakbewegingsleiding, opgejaagd door de acties in de be rijven "een forse loonsverhoging gestameld". Wat gebeurt er echter met die loonsverhoging?

Kloos schrijft: "Wat een succes leek voor de vakbeweging -het bereiken van een loonakkoord- wordt door de prijsstijgingen van de laatste weken aangetast. Direct na de aankondiging van het loonakkoord in de Stichting van de Arbeid en het daarop volgend prijs-gesprek tussen de regering en bedrijfsleven, **BEGONNEN DE ONDERNEMERS HUN POSITIE BIJ VOORBAAT VEILIG TE STELLEN, TERWIJL ER NOG GEEN LOONSVERHOOGING GEGEVEN IS, TRACHTEN INDIVIDUELE ONDERNEMERS EN HANDELAREN HUN WINST AL TE VERGROTEN**" (onderstr. v. H.R.)

Dit is voor iedere huisvrouw niets nieuws, maar de minister van economische zaken waarvan Kloos het verlossende woord verlangt, reageert als een lamme met twee linkse handen. Maar natuurlijk moet deze arme minister door Kloos in bescherming worden genomen tegenover de arbeiders. Hij schrijft namelijk "Misschien is de onvoldoende mankracht voor het constateren van prijsovertredingen oorzaak, dat de minister de prijsverhogingen wat al te gemakkelijk wegwuift. Het overlegorgaan van de drie vakcentrales heeft besloten de minister een handje te helpen."

Welk advies geeft nu het machtige N.V.V.-bestuur aan zijn 520.000 leden om de "forse loonsverhoging, die de vakbeweging uit het vuur heeft gesleépt" te beschermen ?

"Koop niet bij de eerste de beste winkelier wanneer deze zijn prijzen verhoogt ! Vergelijk zijn prijzen met die van andere leveranciers. Blijkt dat ook die prijzen hebben verhoogd, rapporteer dan die verhoging en ..... beperk uw aankopen tot het uiterst noodzakelijke", roept Kloos de N.V.V.-arbeiders toe.

Als iets de voosheid van de N.V.V.-bureaucratie bewijst, dan is het wel deze kwestie.

Wat is overgebleven van de centrale loonpolitiek, die het N.V.V. zo nuttig vond ? Moeten nu de huisvrouwen van winkel tot winkel gaan om de lonen te beschermen ? Wat heeft het zo geroemde overleg voor zin als de vakbeweging niet bereid en in staat is, de tijdens acties behaalde verbeteringen te beschermen. De vakbondsleiders verzinnen de argumenten voor de werkgevers om de arbeiders te bestelen.

"De minister heeft niet genoeg controleurs" en daarom wordt de loonsverhoging aan de arbeiders ontnomen. Wat stelt de vakbeweging daar-
tegenover? AANMELDING BIJ HET CONSUMENTEN CONTACT ORGAAN. En wat
dan? Dan volgt er een hele lange stilte, want het C.C.O. is een
heel prettige vereniging, maar heeft niets maar dan ook niets te
beslissen. Dat is het wapen van de drie vakcentrales tegen de
ondernemers, die natuurlijk bereid zijn alles te doen om de Stichting
van de Arbeid met zo'n stel hofnarren te behouden mits ze er van ver-
zekerd kunnen zijn, dat als ze met de linker hand wat geven, zij het
met de rechter weer dubbel en dwars terug krijgen.

De politiek van de N.V.V. leiding is een tragische grap. Laten wij
een paar bladzijden in de jongste geschiedenis terugslaan.

In de N.V.V.-bladen die half augustus verschenen schreef Kloos in
het redactionele artikel, naar aanleiding van het verschijnen van
de regering Marijnen, over de prijzen o.a. "Professor Andriessen
is een bekwaam man, die zich echter niet gemakkelijk van een eenmaal
ingenomen standpunt losmaakt. Wij menen in de paragraaf over de
prijspolitiek iets van dat dogmatische denken te herkennen. De in
het verleden gevoerde politiek van prijsstabilisatie heeft uitērst
verstarrend gewerkt en vele loonpolitieke problemen opgeleverd.

Er is dus geen reden daar al te zeer aan vast te houden. De stijging
in de prijzen in de afgelopen jaren is niet te stuiten geweest."

En verder, "Men kan de opwaartse prijsbeweging nu wel betreuren,
maar men kan haar niet bezweren door middel van een magische formule,
waarin de loonpolitiek tot sluitpost wordt gemaakt."

Tot zover Kloos.

"De stijging van de prijzen in de afgelopen jaren is niet te stui-
ten geweest, men kan dit betreuren, maar men kan haar niet bezweren
met een magische formule", dat zegt Kloos, die nu de arbeiders-
vrouwen de raad geeft, de winkels af te lopen, om de goedkoopste
goederen te kopen en de prijsverhogingen aan te melden bij de
bestuurdersbonden ter plaatse. Meent Kloos, dat de prijsverhogingen
die de afgelopen tientallen jaren niet te stuiten zijn geweest,
met zijn magische formule wel zijn te stuiten? Geven de woorden
van Kloos uit augustus 1963 niet het beste antwoord op die van decem-
ber 1963?

Als het N.V.V. werkelijk voor de arbeiders wil opkomen, dan moet
het de eis stellen van een minimumloon, dat de kosten van levens-
onderhoud enigszins benadert. HONDERD VIJF EN TWINTIG GULDEN NETTO,
beschermd door EEN GLIJDENDE LOONSCHAAL tegen prijsstijgingen.

Dit is geen magische formule, doch een zeer concreet en effectief
middel om de arbeiders te beschermen tegen de loonroof der
prijsverhogingen.

Het gaat er niet om het een of ander klein winkeliertje, dat zelf
uitgeheend wordt door de belastingen, te pakken.

Als het N.V.V. werkelijk een geleide loonpolitiek wil, dan kan
dat geschieden door middel van de loonvloer voor alle arbeiders
en de glijdende loonschaal. Zolang de N.V.V.-leiding dit weigert,
speelt hij bewust in de kaart der ondernemers. Het is de vraag
hoe lang de arbeiders dit nog zullen slikken.

UIT DE BOUW

f76,- tot f79,- gulden vorstverlet uitkering voor een vakman in de bouw.

Vele gulden minder voor ongeschoolden.

In sommige kleine plaatsen in het land uitkeringen lager dan die van sociale zaken.

Zo was het in de winter van 1962-'63 en zo is het nu weer.

"De status van de bouwvakker moet zo nodig omhoog", jawel minister Bogaers, maar noodzakelijker is het om een menswaardig minimumloon te ontvangen, want daar moeten we mee naar de kruidentier en niet met onze status.

De afgelopen maanden hebben verschillende stukken strijd te zien gegeven.

De buschauffeurs, bootwerkers, typografen, allemaal zijn ze in actie geweest tegen de ondernemers en tegen de vakbonds bureaucraten.

In die golf van enthousiasme hebben de bouwvakkers ook hun stem laten horen door middel van een machtige demonstratie.

Welke bouwvakker zou niet gedacht hebben: jongens zo gaat het goed, zo dwingen we de heren om op z'n minst met een betere vorstverlet op de proppen te komen.

Helaas 70% van de bouwvakkers is weer uitgevroren en het slachtoffer geworden van een stelletje bureaucraten die eindeloos onderhandelen. 10 miljoen is uitgetrokken voor de bouw; jawel, maar niet voor de bouwvakker doch voor de patroon die ten enenmale weigert om met zijn hoge winsten zelf maatregelen te treffen om tijdens de vorst door te laten werken.

De heren weigeren om hun boeken te tonen, maar zodra ze op de een of andere manier een premie los kunnen peuteren, zijn ze er als de kippen bij.

Nog mooier maakt de N.A.P.B. het (de bond van de grote aannemers), die in een resolutie onder andere het volgende stelt: "De vakbonden moeten zorgen dat er een betere prestatie wordt geleverd voor het basis uurloon. Dat laatste mag wel met 5% de hoogte in, maar het loonniveau moet gelijk blijven", d.w.z. een verhoging op papier, en geen gezeur meer verder.

Dan willen de heren er nog door drukken dat de nieuwe C.A.O. ingaat per 7 januari; op het moment dus dat de bouwvakkers weinig effectieve acties kunnen voeren. We hebben er echter helemaal geen belang bij om op zo'n manier met een C.A.O. opgescheept te worden, die weer 16 maanden loopt.

Beter is het nu direct een betere vorstverletregeling in te voeren en per 1 april een nieuwe C.A.O. af te sluiten, dus op een moment dat wij het sterkst staan, n.l. na de winter.

Dan zullen we met grote kracht onze eisen kunnen verdedigen:

f150,- minimumloon !!

Henk de Vries

o-o-o-o

=3=

HET EERSTE NATIONALE KONGRES DER
LANDARBEIDERS EN BOERENRADEN TE ALGIERS

Het op 25, 26, en 27 October gehouden Nationale Kongres der Boerenraden die de socialistische sector van de Algerijnse landbouw beheren, is een groot succes geworden. Van deze klasse werd tot voor kort nog verondersteld, dat ze slechts aan de macht kon komen onder leiding van het proletariaat en een uit dit proletariaat voortkomende revolutionaire partij.

Zij heeft nu door het ontbreken van zo'n partij (de Algerijnse C.P. heeft als partij geen enkele leidende rol gespeeld, noch voor, noch tijdens, noch na de revolutie), door haar eigen "proletarisering" (binnen het kader van het door het Franse imperalisme, op grote landgoederen ingevoerde moderne wetenschappelijke landbouw), door haar collectieve tradities uit de eigen cultuur en door haar overheersende rol in in de revolutionaire bevrijdingsstrijd, een een beslissend stempel gedrukt op het geboorteprocés der Algerijnse Volks en Socialistische Republiek, die thans met reusachtige schreden op weg is zich tot een Arbeidersstaat te ontwikkelen.

Dit eerste nationale kongres is zo'n reusachtige schrede op deze weg. Hoe vertoonde zich deze Boeren-Sowjet nu aan de wereld?

De korrespondent van "Le Monde" van 27 October j.l. zag het aldus: "Een wonderbaarlijke gebeurtenis: drieduizend boeren, het donkere gelaat onder de witte tulband, een gelaat dat de weerspiegeling is van hun land, verweerd, uitgehold en gevormd door erosie, verbrand door de zon, overdekt met rimpels. Drieduizend echte boeren in deze zaal gezeten; om technische rapporten, statistieken aan te horen....."

"Het is niet zeker of ze alles zullen begrijpen, maar hun tegenwoordigheid spreekt boekdelen. Zij zijn hier en worden: "Heren Kongresleden" genoemd, men verzocht hen hun mening uit te spreken. Hier is de ware revolutie. Waarom dan verwonderd zijn, dat er telkens, als de naam van Ben Bella genoemd wordt, geapplaudiseerd wordt? Waar-

ma er onmiddellijk zulke scherpe kritiek naar voren wordt gebracht, dat een niet ingelichte waarnemer, hen onder de meest onvoorwaardelijke opposanten zou rangschikken."

"Ze sparen hun kritiek niet. Slecht betaald, slecht verzorgd, zonder voorraden en zaaigoed, zijn ze gekomen om te zeggen dat ze zo niet langer voortkunnen gaan."

De boeren-afgevaardigden van Tizi-Oezoe zeggen dat het land verdeeld moet worden, uit Setif wordt om jachtgeweren gevraagd om de jakhalzen te doden, uit Zeralda brandt de kritiek los op ambtenaren, die hen op bureaucratische wijze willen overheersen. De kommissarissen van de landhervorming, zeggen ze, moeten uit het volk voortkomen en het land kennen. Een gedelegeerde uit Tebessa bracht het probleem naar voren van zijn gebied, waar de velden met mijnen bezaaid zijn. Het regent suggesties en aanwijzingen. Niemand wordt gespaard."

Alle kritiek is er echter op gericht om sneller voorwaarts te gaan en is tekenend voor het revolutionaire ongeduld der massa's.

Le Peuple, het dagblad dat de mening der regering weergeeft, nam verschillende afgevaardigden interviews af, die een goede indruk gaven van de enorme problemen, waarmee Algerije worstelt: Haouach Aïssa (24) voorzitter van een Bedrijfsraad in El-Affrou: "Ik wens dit Kongres een volledig succes toe. Zeker gaat alles goed in onze sector.

Echter, ontbreken ons voorraden en geld.

We wijzen er in dit verband op, dat enige landbouwmonteurs, die 745 francs (1.54 dollar) per dag verdienden net zoals wij, dit te weinig vonden en weigerden verder bij ons te werken. Zij verlieten ons voor privé werk. De monteur die bij ons bleef, kreeg niettemin 2.000 francs per dag (4.12 dollar). Hij wou echter meer en ging ook weg."

Salem Djelloul (27), voorzitter van een Bedrijfsraad in Ameur-Smaïn: "Voor alles zeg ik U, lang leve het socialisme en lang leve Ben Bella. Ik wil er aan toevoegen dat we de aanval van Hassan li zullen breken,

en die van alle vijanden van het Algerijnse volk, zoals we ook de aardkluiten breken.

We betreuren het, dat het slechts de steden zijn die dokters hebben en dat op het platteland, waar wij zijn, geen enkele dokter te vinden is."

Benzahri Rabah (36): "We zijn gelukkig met de komst van het Socialisme en we zijn vastbesloten alles te doen om dit doel te bereiken. We zijn vastbesloten met de zelfde kracht, die we toonden bij de bevrijding van ons grondgebied uit de klauwen van het kolonialisme, verder te werken. We zullen Hassan 11 verslaan, zoals we de vreemde onderdrukker verslagen hebben."

Ali Rahmani Mohamed (22): "We wensen volledig succes toe aan ons kongres en bevestigen onze volledige ondersteuning van de socialistische politiek van Broeder Ben Bella. We moeten echter wijzen op het gebrek aan monteurs op onze boerderijen. We moeten hier nog aan toe voegen, dat we gedwongen waren van privé transport gebruik te maken, om onze producten af te leveren."

Dagani Saïd (40): "Onze bedrijfsraad werkt heel goed. We hopen, dat het dit jaar nog beter zal gaan, dank zij het feit dat er geen vertraging in de aflevering van zaden zal zijn. We moeten U zeggen, dat wij geen apotheek hebben. We moeten een zeer lange reis maken om aan medicijnen te komen."

Amari Ben Yahia (28) uit Saïda: Binnen het raam van het socialisme, vragen we er slechts om tot werken in staat te zijn.

We hebben echter materiële hulp nodig, speciaal wat vervangings-onderdelen betreft die we niet kunnen krijgen.

We hebben ook gebrek aan silo's om ons graan in te bewaren. Aangezien tot dusverre nog geen zaden aan ons geleverd zijn, brengen we de suggestie naar voren, tot het stichten van zaad-koöperatieven. Het is ook noodzakelijk, dat er, overal verspreid, voorraad-magazijnen gesticht worden en niet alleen in de hoofdstad!

Mohamedi Ali (41): "Onze enige hoop zijn de bedrijfsraden, d.w.z. het socialisme.

Dan zal iedereen zijn deel krijgen. Aldus zal er werkelijke gelijkheid onder alle kinderen van het Algerijnse volk heersen.

We moeten er in onze bedrijfsraad op wijzen, dat de voorraden onvoldoende zijn.

We hopen dat er geen vertraging in de aflevering van zaad zal zijn.

El-Kouri (43): "We hebben gebrek aan kunstmest, om betere oogsten te verkrijgen.

We zijn vastar besloten dan ooit te werken."

Boeafir El Hadj (27) uit Merad: "We hebben begrip en wijsheid nodig. We kunnen prestaties verrichten die boven onze krachten gaan, maar we moeten beloond worden.

We zouden ook graag verantwoording afgelegd zien over het beheer van onze boerderijen. De boer moet net als de ambtenaar een jaarlijkse vacantie hebben. Graag ook zagen we dat een premie ingesteld wordt voor de geproduceerde hoeveelheden. Daarbij zouden er mensen in de kasmas en op verantwoordelijke posten geplaatst moeten worden, die de boeren verstaan en begrijpen.

Derbal Abdelkader (21) van het landgoed Hadjoet: "Ons ontbreken voorraden en huizen. Ook willen we een school, want onze kinderen krijgen geen onderwijs."

De zittingen van het Kongres zelf vertoonden precies hetzelfde beeld van ferme, zonder aarzeling uitgesproken kritiek. Zo was er een arbeider uit Tlemcen, die voorstelde het gebrek aan medische verzorging op het land, op te vangen door: "de dokters tot "onbeheerd Eigendom" (propriété vacant) te verklaren". Zeer korte tijd na het kongres werd deze suggestie door de revolutionaire regering overgenomen. Dokters, tandartsen, apothekers en medisch personeel zijn nu in het algemeen verplicht om twee jaar in dienst van de gemenschap te werken, daar waar dat nodig is. Dan hebben ze daarna eventueel het recht om zichzelf zelfstandig te vestigen.

Op de tweede dag van het kongres kwam Ben Bella de hal van het kongres binnen, terwijl een gedelegeerde uit Médéa juist een heftige aanval richtte tegen "de nieuw-geboren staats-bureaucratie".

Alle gedelegeerden stonden op, om de President een geweldige ovatie te brengen. Maar aan het eind van dit applaus stond een aantal van hen op om de gedelegeerde van Médéa te vragen zijn grieven te herhalen vanaf het begin. Dit deed hij dan ook en op de zelfde wijze.

Gedurende het kongres werden de boeren afgevaardigden zich bewust van de sociale kracht bij uitstek die ze vormden, georganiseerd in hun Algemene Vergadering en Bedrijfsraden als producenten, die de productie-middelen beheren; en bewust ook

dat de oplossing van hun aller problemen slechts op nationaal nivo kan liggen.

Algemeen heerste er een sfeer van grote voldoening, bij de konstatering, dat de productie niet was teruggevallen na de bevrijding; een historisch feit, dat de geweldige revolutionaire energie van de Algerijnse massa's onderlijnt. Een ander feit van de grootste betekenis was, dat alle gedelegeerden eenstemmig in hun oordeel waren, over de betekenis der bedrijfskomité's, die dan ook als de enige weg beschouwt worden voor de oplossing van hun moeilijkheden.

Ze zijn een fundamenteel onderdeel van de gedachtenwereld van de Algerijnse massa's geworden.

In een jaar hebben de boerenarbeiders veel geleerd: het vitale belang van machines en hun onderhoud, van boekhouden en investeringen en verder van de hinderlagen,

die zich bij de verkoop van hun producten voordoën. "Het zou een vergissing zijn," schrijft David Rousset in de "Figaro", "te geloven, dat de boeren tevreden zijn met het vragen van hogere lonen, sociale verzekeringen en betaalde vacaties. Ze baseren hun eisen op een programma van productieleiding. Indien velen er op aandringen, helemaal niet op de staat te wachten, was het om zich zelf grotere autoriteit toe te kennen, een meer werkelijke onafhankelijkheid. Door dit te doen, onderscheidden ze zich als een sociale kracht die zich onderscheidt van de staat, en handelden ze ook op voet van gelijkheid met de staat. Dit is misschien het meest buitengewone van hun éénjarige ervaring: de ontdekking die ze hebben gedaan over de natuur van de staat."

(wordt vervolgd.) L.Wessels.

0-0-0-0-0-0-0-0-0-0-0

MORELE HERBEWAPENING.

"Waar haalt de beweging haar geld vandaan? Evenals sommige grondspeculanten opent zij haar boeken niet. Een buitenstaander kan slechts vermoeden, dat er concerns achter zitten, zoals dat heet. Achter vele dingen in onze maatschappij zitten concerns. In de tijd die ik in Caux doorbracht, viel het mij op, dat er grote nadruk werd gelegd op de arbeidsvrede. Als grote industrieëlen hun getuigenissen gaven hoorde men zelden, dat zij er met de vrouw van een ander vandoor waren gegaan. Nooit heb ik hen horen bekennen, dat zij een commerciële transactie hadden gesloten, die hun geweten een beetje bezwaarde.

Maar al te vaak hoort men hen bekennen, dat ze hun werknemers als vijanden hadden beschouwd en dit vergrijp tegen de absolute liefde hadde goedgemaakt, zodat ze nu de beste vriendjes waren. Ik ben zo vrij te veronderstellen, dat deze industrieëlen de beweging die hen moreel reinigde, ook financieel steunen. Het is duidelijk dat M.H. volledig past in het politiek-economische systeem van het Westen van vandaag en de belangen daarvan wil dienen met het middel, dat men in Amerika steeds weer wilde en wil toepassen: soul-searching (ziele-onderzoek) en bekering. Het karakteristieke kenmerk van "soul-searching" is n.l. het individualisme, dat geheel past in de structuur van particulier initiatief en vrije konkurentie, die weer in direct verband staan met de strict individuele verhoudingen tussen gelovige en God in het puriteins calvinisme van Amerika, zoals door de sociologen is aangetoond.

M.H. sluit direct aan op het systeem van het particulier initiatief. Zij is daarvan in feite het veiligheidsventiel. In dit en andere "revivals" (herlevingsbewegingen) kunnen de individuen stoom afblazen, terwijl het systeem waarin ze leven gelijk blijft."

Citaten uit F.Sierksma's: Morele Herbewapening als kultuursymptoom. Artikel uit een serie, verschenen in "Verstandig Ouderschap", orgaan van de Nederlandse Vereniging voor Sexuele Hervorming (200.000 leden), artikel verschenen ter bestrijding van de Morele Herbewapening en haar praktijken. (Red.)

NIEUWS UIT LATIJNS-AMERIKA.

Hugo Blanco, de boerenleider in de streek van Cusco in Peru en Benito Hualpa Quispe, president van de Federatie van Boeren te Cusco, die gevangen worden gehouden in Arequipa, hebben zich in hongerstaking begeven, uit solidariteit met Antonio Cartolina en Maximiliano Molina, respectievelijk President en Vice President van de Federatie van Boeren van Ayacucho, en Santiago Arroyo, een andere gevangene, voor "onbepaalde duur".

De drie laatst genoemde gevangenen worden vastgehouden in verband met landbezettingen uitgevoerd door boeren te Ongoy en die op bloedige wijze werden onderdrukt, eind October door regeringstroepen.

XXXXXXXXXXXXXXXXXXXX

BOODSCHAP VAN HUGO BLANCO AAN HET PERUAANSE VOLK.

Revolution Peruana, orgaan van het Frente Izquierda Revolucionario (Links Revolutionair Front) 1) waarvan Hugo Blanco president is, bracht de volgende "boodschap" van hun leider aan het Peruaanse volk.

"Het Peruaanse volk beleeft nu een beslissend moment en haar lot hangt in grote mate af van de houding die haar revolutionaire voorhoede aanneemt. We moeten met kalme en vastberadenheid de historische taak volbrengen die de onze is.

Geplaatst voor de revolutionaire druk van de massa's welke de eeuwen van honger en ellende moe zijn, zijn de uitbuitende klassen zich bewust van het gevaar dat een regering van het Batista type zou betekenen voor hen in deze omstandigheden en hebben zich gedwongen gezien enige concessies te doen, door het volk enige kruimels toe te werpen, in de vorm van een regering die zich zelf democratisch noemt, ondanks de arrestatie van dozijnen vakbonds en politieke leiders en het, op haar bevel afslachten van boeren.

De reformistische maatregelen van de huidige regering, het Project voor de Landhervorming inbegrepen, zijn niets dan manoeuvres om de revolutie, die reeds begonnen is door het Peruaanse volk, tegen te houden.

De minst blinde sector van de uitbuitende klassen begrijpen dat de oligarchie terug moet treden, op straffe van ondergang en ook het imperialisme begrijpt dit.

Het Peruaanse volk en haar voorhoede staan twee wegen open: vertrouwen in de regering of vertrouwen in zichzelf.

Als het volk de regering ondersteunt, betekent dat haar zelfmoord, zoals dit de zelfmoord betekende voor de volkeren van Guatemala, welke in Arbenz en van Argentinië die in Péron geloofden.

Als op dit beslissende moment het Peruaanse volk haar strijd opschort zal de regering van Belaúnde veranderen in één der meest reactionaire die Peru ooit heeft gehad heeft, verandert zij niet, dan zal zij door de oligarchie worden weggeveegd.

Dit is datgene wat de uitbuiters zoeken met hun "uitstel trucs".

Als, aan de andere kant het volk vertrouwen heeft in eigen kracht en zich niet laat bedriegen met mooie beloften, als wij allen in Peru het heldhaftige voorbeeld volgen van de Communalisten (boeren die tot landbezettingen zijn overgegaan) van Centro, die niet

-----

1) De F.I.R. is samengesteld uit de Agrupación Pro-Unificación de la Izquierda Revolucionario, de Partido Comunista (Leninista) Peruano en de Partido Obrero Revolucionario.

gewacht hebben tot de oligarchie barmhartig was geworden; als we, om onze revolutie te maken vertrouwen in ons zelf hebben, zullen we niet alleen onze terugtocht stoppen, maar zullen we weldra de wezenlijke verlangens van het volk verwerkelijken.

De communalisten van Centro wilden hun land terug hebben, zij wilden geen beloften, zij wilden niet betalen voor datgene wat hun eigendom is, en zij zeiden dit niet alleen, zij deden het. We hebben het reeds eeuwen lang gezegd. Nu zijn we het moe te praten en we zijn begonnen te handelen en we moeten voortgaan met handelen.

Ongetwijfeld zullen er gevangenen zijn en doden vallen, maar de werkelijke revolutie, waaraan ons land een zo grote behoefte heeft, zal gemaakt worden."

LAND OF DOOD! WE ZULLEN WINNEN!

F.I.R. BULLETIN VERSCHIJNT IN BUENOS AYRES.

De eerste uitgave van een bulletin, uitgegeven door de Peruaanse F.I.R. (Front van Linkse Revolutionairen) is verschenen in Buenos Ayres. Het Bulletin, geredigeerd door het Comité voor Buitenlandse Betrekkingen van de F.I.R., bevat belangwekkend nieuws.

O.a. het volgende:

1) In Peru zijn 165 politieke gevangenen, de belangrijkste van hen is Hugo Blanco, 286 gevangenen zijn voorlopig op vrije voeten gesteld, en 20 verbannen.

2) De landbezettingen door de boeren gaan voort. De boeren van Rio Huallaga bezetten een belangrijke strook land op 2 September. Gedurende de zelfde maand bezetten 2.000 communalisten van Yanacocha 900 ha. in Huaratambo. In Huyalacucho werden vier hacienda's (grote landbouwbedrijven) overgenomen. In Huancay, 3.000 communalisten overstroonden de Moro-hacienda, het eigendom van de imperialistische maatschappij, Cerro de Pasco.

Zij bezetten 500 ha. van dit gebied. In Yacta, bezetten communalisten, onder het uitroepen van de kreet "Land of dood" de Corpacancha hacienda. De politie vermoordde Adrian M. Hidalgo. In het Noorden van Peru namen de boeren het Huabal-landgoed over en enkele andere in het district van Canchaqui. Andere bezettingen voltrokken zich in Jauga, Puno.

3) Boeren van de Cusco streek hielden een grote meeting in September ten gunste van de landbezettingen. Zij droegen borden met beeltenis van Hugo Blanco.

De "Federatie van Studenten" organiseerde een "March naar het Paleis", om de vrijlating te eisen van de gevangenen.

4) Een groep van linkse politieke en intellectuele figuren in Argentinië zonden President Belaúnde een telegram waarin zij om vrijlating vroegen van Hugo Blanco en een algemene amnestie. Het telegram was ondertekend door:

Silvio Frondizi, Moner Sanz, Latendorf, Ernesto Sabato, Carlos Astrada, Vinca, Fallo-ta, Tiefertberg, Marcos Kaplan en anderen.

TROTZKY'S BEELTENIS OPGENOMEN IN GEDENKTEKEN TE HAVANA.

Santiago de Chili.

Julio Benitez, secretaris voor Buitenlandse Betrekkingen van de Central Unica de Trabajadores de Chile (C.U.T.), de brede vakbonds-federatie, die kortelings van een reis naar Cuba terugkeerde vertelde het volgende:

"Een delegatie van Latijns-Amerikaanse vakbondsleiders bezochten verschillende steden op Cuba. Toen zij in een nieuw district kwamen, Habana Este, zagen zij een zeer grote wandschildering, aangebracht bij de toegang van een arbeiderswijk.

Deze wandschildering was een voorstelling van de Russische revolutie van 1917 en toonde verschillende Bolchewistische leiders, zoals Lenin en anderen. Onder hen stond de figuur van Trotzky.

Julio Benitez vroeg de reden van de afbeelding van Trotzky op de wandschildering. De gids antwoordde dat Trotzky daar was afgebeeld omdat het tableau betrekking had op de Russische revolutie en dat Trotzky ongetwijfeld had deelgenomen als een vooraanstaand leider aan die revolutie.

ZUID - AFRIKA

GEEN ZIJWEGEN WAAR STEUN AAN DE SOCIALE REVOLUTIE.

Er wordt heel veel over Zuid-Afrika geschreven. Iedere brave burger moet zich nu zo langzamerhand wel openlijk distancieren van de "Apartheidspolitiek". Dit overigens pas na een jarenlange druk van de Afro-Aziatische landen (gesteund door de arbeidersstaten) die-gestuwd door de koloniale revolutie- Zuid-Afrika steeds meer isoleren op internationaal politiek en in beperkte mate ook op economisch terrein, met hun boycot-acties.

Ondanks alle luidruchtige veroordelingen gebeurt er echter buiten Afrika bitter weinig voor de directe ondersteuning van de Zuid-Afrikaanse revolutie. En ook in Afrika zijn het maar enkele landen, waar de Zuid-Afrikaanse nationalistische beweging op kan rekenen.

Gezien de meedogenloze bloedige onderdrukking van het hele Afrikaanse volk en de pogingen tot totale vernietiging van de massa en verzetsbeweging, wordt het de hoogste tijd tot concrete acties over te gaan, daden te eisen die de ondergang van het regiem Verwoerd bespoedigen. En ook de schijnheilige, niets-kostende "morele verontrusting" in burgerlijke en reformistische kring aan de kaak te stellen.

Wij zullen ditmaal niet uitvoerig ingaan op de maatschappelijke verhoudingen en de apartheidspolitiek. Slechts enkele oude en nieuwe feiten hierover, om dan zo snel mogelijk over te gaan tot de nationalistische beweging.

Zoals bekend is het koloniale blanke regiem, als laatste middel tot handhaving van haar heerschappij, begonnen met de ter-

ritoriale scheiding tussen de rassen (klassen). D.w.z. zij maakt kleine totaal afhankelijke vazal-staatjes van de reservaten, waar de Afrikanen het recht hebben zich door, door de blanke regering aange-stelde stamhoofden, te laten besturen; veel te kleine, arme uitgeputte landbouw-gebieden, een zeer beperkt deel van Zuid-Afrika, terwijl de Afrikaan in de rijke "blanke gebieden" als rechteloze buitenlandse bezoeker zijn arbeidskracht goedkoop mag verkopen in de mijnen, de industrie, de grote landbouw-ondernemingen en boerderijen.

Aardig is, dat in het eerste Bantoestan, Transkei, (1.500.000 Afrikanen), bij de verkiezingen van de "Wetgevende" Vergadering geen partijen konden optreden, 64 van de 109 zetels worden bezet door stamhoofden (dat zijn regeringsambtenaren) terwijl de overige 45 gekozen worden; de kiezer maakt, na zijn pas getoont te hebben, in het stemlokaal zijn voorkeur kenbaar aan een regerings-ambtenaar die de stem dan noteert; de leiding der departementen "onder" de 6 Afrikaanse ministers berust voorlopig bij blanke ambtenaren; de defensie en een aantal andere sleutelposities blijven geheel aan de centrale regeing.

Ondanks alle maatregelen voor de verzekering van een loyaal zwart apartheidregerinkje, siepelt zelfs hier onder de zwarte stamheersers-ambtenaren nog enige oppositie door: opperstamhoofd Victor Poto, die tegenover het hyper-loyale opperstamhoofd Kaiser Matanzima kandidaat voor het eerste ministerschap is, blijkt e een voorstander van een veelrassige samenleving te zijn en wil de stamhoofden uit de

Wetgevende Vergadering terugdringen naar een Hogerhuis.

Deze poging tot het terugjagejagen van de Afrikaan binnen eenaantal onderling geïsoleerde primitieve reservaten -Bantustans elk met eigen cultuur en taal, is daarom al tot mislukking gedoemd, doordat het blanke kapitalisme een miljoenen-proletariaat heeft geschapen, dat door dit kapitalisme niet gemist kan worden, en dat geen diepgaande diepgaande bindingen met de oude stammen in de reservaten meer heeft.

We hebben hier te doen met het grootste modernste zwarte proletariaat van heel Afrika dat (niet alleen de koloniaal-kapitalistische uitbuiting maar ook) de mogelijkheden van de industriële maatschappij, voor het welzijn van de mens maar al te goed begrepen heeft en zich niet in het duistere stam-verleden zal laten terugdringen.

Wat zijn nu de vormen van verzet van de Afrikaanse massa's en Afrikaanse intellectuelen?

De meerderheid van de politiek enigszins bewuste Afrikanen heeft een binding met de A.N.C. (African National Congress). Zoals bekend verbond deze organisatie zich in 1952 met de South African Indian Congress (de meerderheid der Indiërs bestaat ook uit proletariërs, naast een kleine laag van kleine middenstanders), de South African Coloured People's Organisation (de "gekleurden zijn o.a. kleine ambtenaren) en het blanke Congress of Democrats (voornamelijk leden en sympathisanten van de Comm. Partij).

In 1955 aanvaarde men gezamenlijk te Klip-town, een program, het Freedom Charter, dat o.a. de volgende punten omvat:

- Zuid-Afrika behoort aan allen die er wonen blank en zwart.....
- De rechten van het volk zullen de zelfde zijn, ongeacht ras, kleur, of geslacht....
- De nationale rijkdom van ons land zal aan het volk worden teruggegeven.....
- De minerale rijkdommen onder de oppervlakte de banken en de monopolie-industrie, zullen in het bezit van het volk als geheel komen
- Aan de beperking van landbezit op een ras-basis zal een eind komen, al het land zal verdeeld worden onder hen die het bewerken, ten einde de hongersnood en landhonger uit te bannen....
- We zullen gelijk zijn voor de wet. Allen zullen de zelfde rechten genieten. Er moet

werk en (sociale) zekerheid (voor allen) zijn; mannen en vrouwen van alle rassen zullen gelijk loon voor gelijke arbeid ontvangen.....

-De deuren van kennis, wetenschap en cultuur zullen worden geopend....

-Er zullen huizen moeten komen, zekerheid, comfort.....

Een wat vaag idealistisch geheel met enkele goede sociale principes die het uitgangspunt kunnen vormen voor de strijd voor een nieuwe socialistische maatschappij.

Eerstiger nog dan de zwakheden van dit program waren die van de reformistische, pacifistische leiding, die jarenlang, mede onder liberale blanke invloed, in het slop van een Gandhistische vreedzaam-verzetspolitiek bleef hangen.

En het was zeker niet de toenemende invloed van leden der Communistische Partij in alle genoemde organisaties, die aan deze politiek een einde maakte, doch de hardheid van het koloniaal-facistische regime, die het uitzichtsloze van deze politiek duidelijk maakte. Hierbij hielp ook de oppositie van het in 1959 afgescheiden PAN AFRICAN CONGRESS met zijn activistische aanpak.

Deze stroming kwam allereerst in opstand tegen de blanke communistische invloed in de verenigde congresbeweging en tegen alle allianties met blanke organisaties en niet-blanken, die als een alliantie tussen meester, onderdrukker, profiteur en....slaaf werd gezien. Wat voor waarheidselement ook in de stelling mag zijn gelegen dat alle blanken (ongeacht hun politieke instelling) in brede zin tot de bezittenden, dat zij mee profiteren van de uitbuiting van de Afrikaan, is de ondergrond van deze P.A.C. houding racistisch-chauvinistisch, met alle beperkingen van dien (ook voor het beleden "socialisme").

Wat ook enigszinsduidelijk wordt bij de oriëntering op landen als Ghana.

Tegenover de oude traagheid en passiviteit van de A.N.C., stelde de P.A.C. onder leiding van Sobukwe c.s. zijn verzetsacties te beginnen met de met de anti-pas actie die uitmondde in het bloedbad van Sharpville.

Zij ging ook het eerst tot georganiseerde sabotage-acties en aanslagen over, mede via haar deelname aan de ondergrondse organisatie P.O.Q.O., die een nieuwe fase van de strijd ingeluid hebben.

Niet geheel ten onrechte werd echter in A.N.C. kring scherpe kritiek geïoefend op het avonturistische, slecht voorbereide en vaak onverantwoordelijke karakter van vele van de P.A.C. acties, die zoals bij Sharpville- een onnodig vroege totale liquidatie van alle bovengrondse activiteiten werd geprovoceerd; afgezien nog van het feit dat de anti-passen campagne door de A.N.C. was voorbereid.

Wij willen hier niet ingaan op de precieze voor- en nadelen van alle grote acties, van elks aandeel erin, en van het politieke niveau waarop ze werden georganiseerd. Een kardinaal feit blijft dat de P.A.C. allereerst gekenmerkt blijft door haar (wel begrijpelijk doch daarom nog niet aantrekkelijk anti-blank Afrikaans chauvinisme en haar felle anti-communisme)

Dit laatste had de belangstelling ten gevolge in bepaalde Boeren-kringen die wat minder star zijn dan Verwoerd c.s.

Ook de blanke burgerlijke Liberale Partij heeft de hoop, op basis van het anti-communisme invloed te kunnen uitoefenen, teneinde deze beweging voor al te extreme racistische neigingen te kunnen behoeven. Te weinig gegevens staan tot onze beschikking om een oordeel te kunnen vellen over de interne tegenstellingen tussen de fel racistische Madzunya en de gematigde Sobukwe.

Evenmin zijn wij gedetailleerd op de hoogte van de relaties P.A.C.-Non European Unity Movement (N.E.U.M.) een radicale doch ook sectarisch chauvinistische enigszins Marxistische organisatie.

De A.N.C. heeft zich nu ook in de gewapende strijd geworpen, o.a. via de speciale organisatie UMKONTO WE ZISWE. Op het sabotage-proces voor het Hoogerechtshof werden elf leiders van de Congres Alliantie (waaronder Nelson Mandela, Walter Sisulu, Govan Mbeki, Raymond Mahalata, (A.N.C.ers), Ahmed Mohammed Kathrada (Indian Congress) en een aantal Europeanen van een honderd-negen-en negentig sabotagegedaden beschuldigd; opblazen van kantoren, olietanks, vernielen van telegraaf en elektriciteitslijnen, alsook van het bezit van wapens en explosieven en van de samenwerking met communisten.

Intern is de Congres-alliantie en ook de A.N.C. zelf geen homogeen geheel.

Strijd wordt o.a. gevoerd tussen commun-

isten en niet-communisten; b.v. over het feit dat vele Afrikanen menen dat de niet-Afrikaanse organisaties een buitensporig groot gewicht in de schaal leggen in de leiding van het Verenigde Raadgevende Comité van de Congres-beweging. Sommigen zijn ook van mening dat de communisten de eenheid van de totale Afrikaanse beweging belemmeren.

De allereerste tijd oriënteren de leden der Communistische Partij (die vooral zeer sterk zijn in de Afrikaanse Jongeren Liga en de Afrikaanse vakbeweging, de S.A.C.T.U.) zich op de stemmen in de reservaten.

Verskillende malen zijn er pogingen gedaan om de Afrikaanse eenheid en de breuk tussen A.N.C. en P.A.C. te herstellen: in 1960 in Johannesburg, en te Pietersburg.

Het Verenigd Front ging echter te gronde. Heel onlangs blijkt een A.N.C.-P.A.C. Nationaal Front toch tot stand gekomen te zijn. Mathieu Nhoana, hoofd van het P.A.C. bureau te Cairo deelde mee dat het Comité voor de Nationale Bevrijding van de (te Addis-Abeba ontstane) Unie van Afrikaanse Staten ernstig had aangedrongen op samenwerking tussen de partijen.

Een nieuw begin?

De zwakheden van de Afrikaanse nationalistische beweging als geheel, van de ondergrondse organisaties, het gebrek aan wapens en gemakkelijke verbindingen met de buitenwereld, en de overweldigende bewapening van de vijand, doen vele waarnemers sceptisch staan tegenover de mogelijkheden van de bevrijdingsstrijd.

Burgerlijke en reformistische commentatoren zoeken hun heil in voorstellen tot interventie van de V.N.- "om een bloedbad te voorkomen". John Mander gaat in "Encounter" zelfs zover, ter voorkoming van een explosie, een verdeling van Zuid-Afrika als mogelijkheid naar voren te brengen. De blanken zouden dan in een romped gebied komen te wonen.

Het is duidelijk dat al dergelijke plannen -zie o.a. Congo! !- ten doel hebben, onder het mom van "vreedzame oplossing" een neokoloniaal burgerlijk Afrikaans Zuid-Afrika te vestigen, ter voorkoming van een revolutie.

Natuurlijk kan een revolutionair perspectief nooit zijn het in zee drijven van alle blanken zonder meer. Het gaat om de totale afbraak van de koloniale klasse-maatschap-

pij, de vestiging van radicaal democratische vormen, die, gezien de sociale structuur van Zuid-Afrika, gezien de proletarisering van de meerderheid van de Afrikanen in een socialistische ontwikkeling á la Algerije zal uitlopen.

Voor alle blanken die loyaal aan de wederopbouw van het nieuwe democratische Zuid-Afrika willen meewerken is er uiteraard plaats, evenals voor de Indiërs en "gekleurden". De A.N.C. en de Congresbeweging hebben het nooit anders gesteld.

Het is bovendien onjuist om zonder meer een "bloedbad" tegenover "vreedzame" oplossingen te stellen. Een burgeroorlog komt er in elk geval. Het gaat er alleen om het verzet van het koloniaal-facistisch regime Verwoerd zo snel mogelijk te breken.

En de mogelijkheid daartoe wordt geopend met de grootscheepse steun die Algerije heeft aangeboden en waar het de andere Afrikaanse staten toe aanzet. Deze hulp die allang gegeven wordt in de vorm van opleiding van guerillastrijders, zal vooral kunnen gaan worden als het koloniale regime in Angola, Mozambique en Zuid-Rhodesia

zal zijn geliquideerd.

Bij deze steun zal men zich moeten concentreren op de massa-beweging in Zuid-Afrika en op de meest revolutionaire (niet sectarische) vleugel hiervan. Vanuit de Algerijnse inspiratie, van het Algerijnse voorbeeld zal het Freedom Charter kunnen worden uitgebouwd in de zin van "TRIPOLIS".

In Nederland gaat het erom tot een steeds uitgebreider economische en uiteindelijk ook politieke boycot van Zuid-Afrika toe te doen passen; en de Zuid-Afrikaanse verzetsbeweging in het buitenland met alle middelen te steunen.

Op korte termijn betekent dat het lanceren van beperkte boycot-acties tegen verscheeping van goederen van en naar Zuid-Afrika en het ondersteunen van Zuid-Afrikaanse studerende, die zich tijdelijk in Nederland willen vestigen.

Ed. Verheyen.

STEUNT DE ZUID-AFRIKAANSE REVOLUTIE!!!
BOYCOT ALLE ZUID-AFRIKAANSE GOEDEREN!!!

X=X=X=X=X=X=X=X

MILITAIRE HULP DER VERENIGDE STATEN AAN PORTUGAL IN ANGOLA.

"Een detachement Amerikaanse militairen is tijdens de opstand van begin 1961 naar Angola gezonden, maar werd spoedig teruggetrokken toen duidelijk werd dat het Portugese leger bij machte was het hoofd te bieden aan de situatie".

Dit verklaarde een dezer dagen Eduardo Mondelane namens Angola in de Beheerschap-commissie van de Ver.Natics. Hij voegde er aan toe: "dat de Ver.Staten deze troepen naar Angola hadden gezonden, omdat de N.A.V.O. bereid is elk gedeelte van het Portugese grondgebied te verdedigen".

X=X=X=X=X=X=X=X

STAKINGSVERBOD EN AFKOELINGSPERIODE

In een rede in het Kurhaus te Scheveningen heeft de voorzitter van het Kollege van Rijksbemiddelaars, mr. R. J. Erdbrink gezegd: "dat het de hoogste tijd is, dat er aandacht wordt geschonken aan een regeling, die het gevaar van een stagnatie van de economie als gevolg van stakingen vermindert". Hij denkt aan een tijdelijk stakingsverbod en een afkoelings-periode, waarin bemiddelaars trachten het geschil op te lossen.

X=X=X=X=X=X=X=X

ONVERDACHT GETUIGENIS.

In een interview met "Het Parool" zei de 70-jarige Piet Moeskops, oud-wereldkampioen wielrennen, die van zijn eigen huizen bestaat: "Ik heb mijn huren zelden verhoogd.

Het is niet nodig. Als ik alles zou voorrekenen wat het onderhoud kost (als je het zelf doet, anders ben je geen echte huisbaas) en wat het bezit van huizen aan rente oplevert, dan zul je stomverbaasd vragen waarom er eigenlijk huurverhoging moet komen"

DIT AFGELOPEN JAAR 1963 (vervolg van binnenkant omslag)

Politiek

De economische kracht en rationalisatieeigingen van de bourgeoisie, vinden geen parallel op het politieke vlak, wat bleek in de zoveelste slepende kabinetsformatie, na verkiezingen die geen verduidelijking brachten in de klasseverhoudingen. De PSP die zich versterkte en hier en daar in gunstige zin een wat minder zwaar accent op haar "ethisch"-pacifistische oorsprongstendens ging leggen, zal niet in staat zijn tot een klassedoorbraak op politiek niveau. Evenmin als de CPN, waarin zich de eerste uiterst bescheiden tekens van destalinisatie gingen voordoen. Dat zal eerst de permanente strijd der georganiseerde massa der vakbondsarbeiders kunnen doen. Een heel beperkt doch interessant symptoom en resultaat van de recente klassestrijd, is, dat in KAB kring stemmen opgingen om een eigen sociaal-christelijke partij op te richten.

Wij vergaten nog op te merken dat het Nederlandse kapitalisme in Indonesië weer actief geworden is, zij het dan dat in tegenstelling tot het verleden de buit met de Indonesische bourgeoisie gedeeld zal moeten worden.

Politiek

Op het Europees vlak zagen we in 1963 een wat zelfbewuster optreden van de Nederlandse bourgeoisie. Een sector in het Nederlandse en in het Duitse kapitalisme onder leiding van Erhard, ging zich steeds meer verzetten tegen het "kleineuropese" streven naar de heerschappij over Europa van de Franse bourgeoisie. Deze eerstgenoemde bourgeoisievlugel oriënteert zich, vanuit haar nationale en internationale krachtsposities, op de EEG en op een Atlantische en nog ruimere markt tegelijk, in een zekere samenwerking met Engeland en de Verenigde Staten.

Zij heeft wel een aantal nederlagen geleden tegenover de intimidatie en chantagepolitiek van De Gaulle, die Franse belangen vertegenwoordigt die de internationale concurrentie vrezet; doch uiteindelijk zal zij zich waarschijnlijk door weten te zetten (zolang er geen grote crisis komt). Natuurlijk in die zin dat deze bourgeoisievlugel ook altijd de EEG tegen Amerika zal gebruiken als zij dat nuttig acht.

Erhard's behoefte om omtrent Berlijn en vele andere zaken nauw met president Johnson samen te werken, ook tegenover De Gaulle, alsook om economische relaties met een zo groot mogelijk deel van de wereld open te houden--wensen die ook bij de Nederlandse(en Engelse)bourgeoisie bestaan--hangt o.a. samen met het feit dat de fenomenale groei van de EEG de laatste tijd is afgezwakt en overproductieverschijnselen zich in enkele industrie sectoren voordoen.

Afgezien van de genoemde interkapitalistische spanningen, werd de Europese en Atlantische kapitalistische conwording ook nog bemocilijkt door de boeren, die met een kunstmatig prijspeil en subsidiesystemen zorgvuldig in het leven worden gehouden, als politiek kostbare steunpilaar van de bourgeoisie; de Franse boeren allereerst en nu steeds meer de Duitse. Zozeer dat de EEG even op springen dreigde te staan; slechts schijnbaar? Het resultaat van het compromis van eind decembet '63 is in ieder geval dat alle boeren nog op een paar jaar extra bescherming kunnen rekenen, en dat de Amerikanen bij de a.s. Kennedyronde niet op een Atlantische vrije markt kunnen rekenen.

Het Duitse imperialisme heeft nu wel zeer definitief het Engelse, als tweede kapitalistische macht vervangen, en ging zich in 1963 internationaal steeds zelfbewuster gedragen, doch voorlopig moet het nog ernstig rekening houden met het bonapartistische Frankrijk, met zijn relatief grote achterlijke sector van boeren en middenstanders.

De Europese arbeidersbeweging.

Tegenover een Europese bourgeoisie die haar (niet meer zo geweldig expanderende) economie rationaliseert en een reeks van economische en staatsrechtelijk-politieke aanvallen onderneemt op het proletariaat, stond een arbeidersklasse, die zeker niet verzwakt is en zich heeft weten te verdedigen. Haar kracht is het grootst in Engeland, waar ieder in 1964 een Labourregering verwacht, en in Italië waar de nieuwe "opening naar links" een uit zwakte geboren noodzaak voor de bourgeoisie is.

Het feit dat Monni voor een burgerlijke regeringscoalitie gecapituleerd is en dat Togliatti EEG-illusies heeft en dat een Wilson (na de uiterst rechtse Gaitskell) met een rechts schaduwkabinet op zijn best tot rechtscentristische leuzen komt, onderstreept tegelijkertijd weer, dat de relatief sterke Europese klassenkracht zich gezins heeft weten uit te drukken in een principiële leiding, die opgewassen is tegen de taak van een komende verscherpte klassestrijd.

Zo wordt b.v. nergens in West Europa door de traditionele arbeidersorganisaties en de nieuwe partijen (Larsen in Denemarken enz) aan de kapitalistische staat als zodanig getornd; zelfs niet theoretisch. De omverwerping van de sterke Europese bourgeoisie lijkt wel ver weg in de toekomst te liggen.

Dit burgerlijk bolwerk Europa (West Europa) bevindt zich echter in een zeer snel veranderende wereld.

De zwakke Zuidelijke flank van NAVO-Europa

Minder ver in de toekomst ligt de ondergang van de heersende klasse in de onderontwikkelde zwakke Zuidelijke gordel van het Europese Imperialisme; met name in Portugal en Spanje, waar de mijnwerkers van Asturië ook in 1963 weer hun strijdbaarheid toonden en de arbeiders tot een zeker politiek bewustzijn komen. Deze halfkoloniale rand van de NAVO (waar het fascistisch Spanje alleen formeel geen lid van is) strekt zich uit van Portugal tot Griekenland en Turkije, waar (in beide landen) de permanente politieke instabiliteit in 1963 duidt op de zwakte van de bourgeoisie.

In de huidige situatie kwam het die klasse in allebei de landen zeer te sta- de, het probleem Cyprus op chauvinistische manier uit te buiten tot aan de rand van een oorlog; ter bevestiging van eigen binnenlandse posities. Dit probleem Cyprus is een erfenis van het Engels imperialisme, dat net zolang "gewacht" heeft met de vroegere "onafhankelijkheids" onderhandelingen totdat de Turkse minderheid voldoende, kunstmatig was opgekweekt tot obstructie; met als gevolg: de ideale verdeel-en-heers positie der Engelse regering nu.

De koloniale en halfkoloniale wereld

De genoemde Zuidelijke gordel, de kwetsbare weke buik van het Europese imperialisme, vormt in wezen de overgang naar de halfkoloniale wereld van Afrika en Azië (en Latijns Amerika), waar de kapitalistische orde wel bewust wordt aangetast.

Naast Cuba en er nauw mee verbonden, is daar nu een nieuw socialistisch land bij gekomen, Algerije, in 1963 al hard op weg om een volledige arbeidersstaat, een originele sovjet-staat te worden; een staat die alle contrarevolutionaire aanvallen van binnen (Kabylië) en buiten (Marokko) krachtig wist af te slaan.

In de Oostelijke vleugel van de Arabische wereld, werd in het centrum, Egypte, op een hoogst bureaucratistische wijze en onder bonapartistische leiding, de kapitalistische structuur geleidelijk aangetast (een misvormde uitdrukking van de koloniale revolutie); terwijl de potentieel-revolutionaire druk van onderop in Irak en Syrië, slechts via allerlei op en neergaande bewegingen, coup-d'états enz, voorlopig is uitgelopen op een kleine krachtsverschuiving in min of meer linkse richting. De massa der bevolking wordt daar zowel door

Nasser's socialisme als door zijn panarabische eenheidsidealen aangetrokken (wat niet altijd duidelijk tot uitdrukking komt in de politiek van de linker-vleugel der burgerlijke nationalistische Baathpartij).

Tot de belangrijkste revolutionaire brandpunten (buiten Cuba en Algerije) ontwikkelden zich in 1963: Zuid-Vietnam, Peru, Zuid-Afrika en de Portugese koloniën in Afrika.

Door de sociale structuur van deze gebieden zal de antikoloniale revolutie hier over niet al te lange tijd een sociale, Cubaans-Algerijnse inslag gaan krijgen; en dit ondanks het feit dat de programs en doelstellingen soms beperkt reformistisch zijn: zo staat b.v. de Vietcong; het Nationale Bevrijdings-Front in Zuid Vietnam onder leiding van Nguen Hun Tho een coalitieregering voor, waarin alle klassen samenwerken.

Het is nu in deze koloniale sector dat de grootste slagen aan het imperialisme en zijn zetbazen werden toegebracht: de geleidelijke desintegratie van de contrarevolutionaire krachten in Vietnam, die niet meer gesteunt kan worden door de nieuwe militaire dictatuur; het falen van de pogingen Cuba te isoleren; het faillissement van de "Alliantie van de Vooruitgang" in Latijns Amerika; de bezetting van grootgrondbezit in de Convencion Vallei in Peru door de Indiaanse boeren; de permanente instabiliteit in Venezuela; en, om een sprong te maken, in Congo, waar het Amerikaanse imperialisme wel een economische exploitatie monopolie van het Belgische kon overnemen, doch geen solide bourgeoisie kon vestigen, vooral niet nu de oppositie der vakbonden sterk is toegenomen; de bevrijding van de helft van "Portugees" Guinee door de strijdkrachten van de PAIGC; de val van de dienaar van het Franse imperialisme in de ex-Franse Congo Youlou; de nieuwe "Addis Abeba" fase van de Afrikaanse bevrijdingsstrijd in Afrika, enz.

Ingewikkelder ligt de strijd tegen de imperialistische uitvinding Malcoisič, door het opportunisme van het duo Sockarno-Nasution; doch het verzet van de vakbonden in Singapore en van een deel der bevolking van Noord-Boreo is de opzet van Teungko Abdul Rahman gelukkig reeds ernstig ondergraven. Minstens even belangrijk als deze meer spectaculaire zaken is de geleidelijke ontbinding van de heersende, burgerlijke Congres Partij in India, die Nehru zonder enig succes probeert te keren via gegoochel met personeelwisselingen in staatsregeringen en partij-afdelingen. Geen "Help India Club" der imperialistische mogendheden, geen chauvinistische hetze tegen alles wat communistisch en Chinees is zal de Indiase bourgeoisie--de sterkste van en hét model voor de burgerlijke koloniale wereld--voor de ondergang kunnen behoeden. Ook ondanks het feit dat het land dat door velen als het grote alternatief tegenover de "Indiase weg" wordt gezien, China, in een tijdelijk neostalinistische-bureaucratische doorgangsfase verkeert, neemt het prestige van het socialistische systeem in India en Azië, bij de massa's en intellectuelen toe.

De arbeidersstaten.

Min of meer samenhangend met het destalinisatieproces, is er een versterking van de relaties tussen de koloniale revolutie en de arbeidersstaten ingetreden; vooral wat de SU betreft. Dit land steunde en steunt Cuba met een miljoen per dag; het begon een grootscheeps hulpprogram voor Algerije te ontwikkelen; het beloofde via Castro hulp aan alle volgende Latijns Amerikaanse socialistische revoluties; het bood Jagan in Brits Guyana steun aan. Hiermee werd een langdurige opportunistische praktijk doorbroken, doch, dat moet worden toegegeven, zeker niet geheel gelijkwaardig.

De Chinese leiding, die op het laatste internationale vredescongres, zijn toenemend isolément ernstig ondervond probeerde de SU op koloniaal terrein voorbij te streven. Dit geschiedde voornamelijk op diplomatiek vlak, voorlopig zonder veel succes. Vanuit de zware problemen der eigen achterlijkheid en bureaucratistische stagnatie,

zagen Mao c.s. ook in 1963 geen kans de mensheid en de communistische wereld-beweging in het bijzonder, afgezien van een reeks van marxistische en leninistische algemeenheden, veel meer aan te bieden dan ultralinkse, pseudorevolutionnaire frasen, die een dagelijkse opportunistische praktijk niet konden verhullen: pro-Soekarnolijn van de PKI, extreem opportunisme van de CP in Japan (allebei prochinese partijen), de politiek van een breed front samen met delen van de bourgeoisie waar ook maar, tegen het Amerikaanse imperialisme en verder in de praktijk niets, enz.

Economisch hebben de SU en China beide de wrange gevolgen van bureaucratische praktijken te verduren. Pijnlijk was de openlijke demonstratie van de mislukking der gehele Russische landbouwpolitiek, in de onderhandelingen met de Verenigde Staten over graanleveranties. Onderhandelingen die vielen in de periode van een nieuwe politiek van de Sovietleiding ter vermindering van de oorlogsdreigingen, waarvan het beperkte kernstopverdrag van Moskou de meest kenmerkende uitdrukking is.

Dit verdrag en de verbreking der oude kernafspraken met China (dit laatste zeker geen fraaie daad doch opzichzelf verantwoord aangezien kernwapenoverdracht aan China een excuus voor een soortgelijke en nog veel grootsere kernbewapening van West-Duitsland en Japan zou zijn) was aanleiding voor een verscherping van de Chinese aanvallen op de Sovietleiders. Opportunistische elementen zijn er in het verdrag zeker aanwezig, doch de vrijwaring van de mensheid voor een verdere vergiftiging van de atmosfeer voor een bepaalde tijd, was hoe dan ook een stap vooruit. En deze stap kwam niet voort uit pure zwakheid. In het algemeen kan er van een forsere houding van de kant van de leiding der SU tegenover het imperialisme worden gesproken dan ooit mogelijk was onder Stalin, die zo door de Chinezen wordt opgemeld.

De nieuwe "ontspanningspolitiek" komt in hoge mate de economische ontwikkeling der SU ten goede (chemische industrie, consumptieproducten en kunstmest o.a.) en staat een versterkte ondersteuning van de koloniale revolutie geenszins in de weg. De nieuwe politiek van Chroesjtsjow getuigt ook van een groter gevoel van verantwoordelijkheid ten opzichte van de gevaren van een kernoorlog voor de mensheid dan de Chinese leiders hebben kunnen opbrengen, al hebben de laatste de laatste tijd gelukkig enkele stappen terug gedaan op dit terrein.

Het grote verschil tussen beide landen is dat tegenover de tijdelijke Chinese relatieve stagnatie, de enorme economische en culturele ontwikkeling van de SU tot verdere destalinisatie dringt; en dwint om oplossingen te zoeken in een richting die wijst naar een toekomst zonder bureaucratie, op een weg die de huidige bureaucratie niet ten einde kan doorzetten. De nieuwste destalinisatiesymptomen in het hoogontwikkelde Tsjecho-Slowakije bevestigen de genoemde samenhang tussen maatschappelijke en politieke factoren. En de belanstelling voor de Joegoslavische arbeidersraden en het Algerijnse arbeidersbeheer zijn belangrijke tekenen.

Hoevel er een tijdelijke eb te constateren valt in de ontwikkeling van een politiek kritische en strijdbare houding van de culturele en intellectuele voorhoede, heeft het jaar 1963 weer een bijdrage geleverd tot de voorbereiding van de likwidatie van het bureaucratisch regiem en tot de vestiging van een werkelijke door de arbeiders zelf geleide sovjetstaat in de USSR.

=====+++++++=====

INHOUD van dit nummer:

- blz. 1 :H.Rubens, Hoe lang nog ?
- blz. 3 :Henk de Vries, Uit de Bouw.
- blz. 4 :L.Wessels, Het eerste nationale kongres der landarbeiders- en boerenraden te Algiers.
- blz. 7 :Nieuws uit Latijns Amerika.
- blz. 9 :Ed.Verheyen ,Zuid-Afrika.
- blz.12 :Varia. 16